

איזיסקייט אין שבת

פרשת
כי תבוא
כ"א אלול תשע"ה
גיליון 220

יו"ל ע"י ישיבת "חיים של תורה - לובלין" פניה ק ירושלים ת"ו - בראשות הגאון רבי מנחם יאנוע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ה"שבת הלוי" זצוקללה"ה

דבר מורינו ראש הישיבה שליט"א

מצות בפורים בימינו

שאמרתי ונעשה רצוני, פי הריח של בהמה שנשרפת הוא לא ריח נעים, ובכל זאת שומעים לרצון ה', ומקריבים את הקרבן, כדי שמתוד הריח הרע, יהיה נפר הריחות הטובים שהאדם מריח בכל עת ובכל שעה ויודע על זה לה', לשם ריח' - שהוא מריח בכל עת.

מה גוי חושב כשהוא מקריב קרבן???

וזהו שהנביא מוכיח את בני ישראל "וכי תגישו פסח וחלה" - אינכם מודים לה' על הרגלים שהולכים, אינכם מקריבים על זה 'המכין מצעדי גבר', ואתם עוד אומרים "אין רע", "הקריבהו נא לפחתה" - בוא ונראה שתתנהגו כן בהקרבת קרבן לפחה רגיל. "מי גם בכס ויסגר דלתים ולא תאירו מזבחי" - אתם לא מאירים את מזבחי בדבורי הודאה, כי אם הייתם עושים כן, אזי "כי ממזרח שמש עד מבואו גדול שמי בגוים" - כל העולם היו מכירים את שמי, והיו באים ומסיעים לכם, אם הייתם אתם אור לגוים כמו שאני "ממזרח שמש עד מבואו" כמו שאני מאיר את השמש לכל העולם, כך אתם צריכים להאיר לכל העולם ואזי גם הגוים יביאו קרבנות, והרי מקבלים קרבנות מן הגוים (מנחות עג), ומה הם הקרבנות של הגוים? הגוים מכניסים בקרבנות על היהודים, הם מתבוננים בקרבן וחושבים איך מעריכים ומקריבים את עם ה'. אבל היות ואינכם מתנהגים כך אזי "כי תאמר אדום רשענו ונשוב ונבנה הרבות" אם אדום ירצו לשוב ולבנות את הרבותיכם, אזי "המה יבנו ואני אהרוס" היות ואתם בעצמכם אינכם מתנהגים כהגון, ו"ואיור נוכח ויש בעדרו זכר ונדר וזבח משחת לה" - האיש משחת ואינו מתקן את עצמו, ובכל זאת הוא מקריב קרבנות לה'.

מחזו לוי! היודע אתה את תפקידך???

"אם לא תשמעו... הנני גער לכם את הזרע וזריתי פרוש על פניכם פרוש הגיבם" - כי הו"ט הוא רק בשביל להודות לה', ואתם אינכם מקימים את זה אם כן אזרח על פניכם את "פרוש הגיבם", ועתה אליכם המצוה הזאת הפהגים... להיות בריתי את לוי" הקב"ה רוצה לברות ברית עם הלויים המנגנים את הנגונים בביהמ"ק, שהם מכניסים את הטעם במצוה, מה זה המטרה של הנגון? כי יש מצות מעשיות, והנגונים הם אלו שנותנים

שהוא נשען על ההקמה והוא דומה לבהמה והוא נצרך לבהמה, שהרי כל המאכלים שלו והמלבושים שלו הם מהבהמה, והם לא רצו לשמוע להלל, אמר להם הלל מה זו שתיקה - שעליכם לשתק ולא לבוא אלי בטענות, אפלו שהוא ממה שקבלתם משמאי רבכם, שהרי אני גם כן צדיק וגדול בפני עצמו.

מצות שחיטה בנחיריים, הכיצד?

ובדור המדבר היו נחיריים בנחיריים (לשיטת ר"ע, חלין יז), להזכיר את חסד ה' של הנשימות. אבל משנחלשו הדורות צותה התורה "וזבחת פאשר צויתיד" בקנה ובנשט, כי כבר לא היה הרגשה בנשימות שזה דברים הרוחניים, לכן היה צריך לשחוט את הקנה ואת הנשט. ועל הדבר הזה מוכיח הנביא מלאכי את בני ישראל "משא דבר ה' אל ישראל ביד מלאכי, אהבתי אתכם אמר ה' ואמרתם בפה אהבתנו הלוא אה עשו ליעקב נאם ה' ואהב את יעקב". הרי יש שני אחים - עשו ויעקב, ושניהם מקריבים לפני קרבנות, ממש כמו קין והבל, אלא שעשו מקריב קרבנות בעלי מומים ויעקב הוא "איש תם", כמו שהיה במעשה דקמצא ובר קמצא שהביא את הקרבן למלך רומי כשהוא סדוק בדוקים שבעין ובניב שפתים, והם שלחו קרבן כזה לקרבן, כי אצלם אינו נחשב למום (גיטין נו). אבל יעקב מביא קרבנות תמימים ללא שום מום, ולפיכך "ואהב את יעקב".

הקרבן צריך להיות תמים או האדם?

ואף אם הקרבן בעצמו תמים, עדין - אומר הנביא - "מגישים על מזבחי לחם מגואל" - למרות שהקרבן הוא תמים, למרות זאת הוא "לחם מגואל", כי האדם עצמו הוא בעל מום. "וכי תגשו עור לזבח אין רע וכי תגישו פסח וחלה אין רע" - אתם מגישים את הקרבן עור, כשהעינים שלכם עורים, בגשמי וברוחני, אתם לא רואים את חסד ה', ואינכם משוים שתהיו אתם דומים לקרבן.

ועל זה שנינו 'לשם ששה דברים הזבח נזבח, לשם זבח' - להודות לה' על החיים הבריאים והשלמים, שלא נשחטתי כמו הקרבן. 'לשם בעלים' - שהוא יהיה גם כן תמים כמו הקרבן (כמו שבארנו). 'לשם ריח, לשם ניהוח' -

הבפורים של קין

"והיה כי תבוא אל הארץ... ולקחת מראשית כל פרי האדמה". נשאלת השאלה הרי בפרשת בראשית למדנו שקין והבל שניהם הקריבו קרבנות לה', קין הביא מפרי האדמה והבל הביא מבכורות צאנו ומחלביהו, והקב"ה קבל את קרבנו של הבל ולא של קין, מדוע? למה הקב"ה לא קבל את הבפורים של קין?

הבל מזחיר את קין שלא יקריב בפורים...

אלא, בפורים ענינם הפרת הטוב לקב"ה שהוא נותן לנו פרות טובים, ואנו מכירים לו טובה, ונותנים ראשית מהפרות לכהן, כהפרת הטוב על זה שהוא מלמד אותנו את דעת ה' כל השנה כלה. אבל הבפורים אינם עולים לקרבן על מזבח ה', כמו"ש (ויקרא ב) "קרבן ראשית תקריבו אתם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחח", מפרש רש"י: אלו הבפורים, קין הלה והקריב על המזבח מפרי האדמה, כי הוא רצה להקריב קרבן לפי דעתו, ולא רצה לשמוע מהבל אחיו את פנימיות עינו הקרבנות, אבל הבל ידע, שאין שום תועלת לבוא אם נביא לו פרות וירקות כמו שפיתוב בספר תהלים "האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשתה", אז מה כן המצוה להקריב קרבנות? הבל הקריב קרבן מבכורות צאנו ומחלביהו. והבל ידע שתכלית הקרבן הוא להודות לה' על כל אבר ואבר, ובשביל זה הוא הקריב מצאנו, כי בהקמה יש את כל האיברים שיש באדם, ועל כל אבר ואבר הפהו היה מודה בפרטיותו לה', ועל זה התורה מזחירה בפרשתנו "לא תטע לה אשרה כל עץ אצל מזבחה" - אל תטע עצים בביהמ"ק להביא מהם פרות למזבח. הצדוקים והקראים היו בונים במה לעצמם ומקריבים עליו בכל העולה על רוחם, בלא לקבל מחז"ל את מה שהם ידעו בפרוש התורה וכל הלכות הקרבנות איש מפי איש עד משה רבנו.

עושים מחאה על הלל הזקן...

ואת זה היה הלל הזקן עושה כשהיה מקריב קרבנות בביהמ"ק, כמו שאמרו חז"ל (ביצה כ:): 'מעשה בהלל הזקן שהביא עולתו ביו"ט לביהמ"ק לסמוך עליה והיה שם מתלמידיו ב"ש, א"ל מה זו סמיכה' - תלמידיו ב"ש עשו מחאה על הלל, הם לא הסכימו להסבירים שהוא הסביר על עינו הסמיכה, שהוא עינו של פניעה, להראות

ש. מה הטעם שחוגגים את יום ההללדת בכל שנה?

ת. יום ההללדת זה זמן שאדם יכול לזכור את הזכות שה' נתן לו חיים והוא יכול להסתובב כאן בעולם.

ש. מצד אחד אמרו חז"ל "אין לו לקב"ה אלא ד' אמות של הלכה" ומצד שני ד' אמות של יראת שמים?

ת. ההלכה והיראת שמים נמצא בד' אמות של האדם כמו שכתוב "בפיך ובלבבך לעשותו" ולפי זה מובן למה אמרו חז"ל "אין לו לקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה" בלבד, ובמקום אחר אמרו אלא ד' אמות של יראת שמים, פי שניהם דבר אחד כמ"ש ז"ל 'אל תקרי הליכות אלא הלכות, שההליכות זה היראת שמים לראות הסדי ה' המביא הערכה לה' ויראה ממנו, ואסור להפריד את ההליכות מההלכות כי צריך הרבה יראת שמים בתוך ההלכות.

ש. מה נקרא שפלות אמתית?

ת. שפלות אמתית זה עד שאדם יוריד מערכו ויקרא אדם פחות מהערך המינימלי דהינו שיהיה בינו ויתנהג בפשטות בדבור ובמעשה וינקה את בית המדרש ובית הפסא של בית הנכס, ויעשה דברים שהוא יראה לא הכם וגאון כל כך ושיחשבו שהוא תמים אבל לא שיראה טפש פחות מהנורמלי הרגיל, ובדאי שאסור להגעיל אנשים בהליכותיו והנהגותיו אלא הכל בשכל ישר ופשוט.

הכנסת אורחים

- א. כפאשר הגיעו לח"ח אורחים בשבת, היה אומר: "המלאכים אינם רעבים ואפשר לשיר 'שלוש עליכם' אחר כך, אבל האורחים כבר רעבים, לכן קדם גטל ידים, ואחר כך נשיר".
- ב. הח"ח לזה אורח צעיר, עד קצה הרחוב.
- ג. בבית הח"ח, היו מוכנות דרך קבע, ארוחות לאורחים.
- ד. הח"ח דאג לאכסניה, לבעל נכדתו של מארחו ב"מים קדומים.
- ה. הח"ח ב"ק על עצמו, את המטה שהציע לארחו, לפני שהאורח ישן עליה.

נפלאותיו לבני אדם

דברתי עם חבר ולא שמתי לב שאני מניח את ידי היכן שהדלת של בית הפסא נסגרת, ואחד נכנס לשם וסגר את הדלת על אצבעותי והתחלתי לדפק לו והוא חשב שרוצים לפתח את הדלת אז סגר את זה יותר חזק, והנס הגדול שזה היה דלת חלשה מעץ ואז צעקתי לו שנתפסו לי האצבעות, ואז הוא פתח מיד ובחסדי ה' לא נגרם לי שום נזק לאצבעות, אודה ה' מאד בפי בתוך רבים אהללנו. מ. פ. ירושלים.

נסעתי בכביש סואן במהירות גבוהה, לפתע אדם שישב לידי ברכב הבחין ברכב מאחורינו שנוסע במהירות בלתי חקית בעליל, הוא נבהל מאד ומיד הזיז את ההגה קצת ימינה וכך בנסי נסים חמקנו ממסלול נסיעתו של הרכב שמאחורינו והוא לא התנגש בנו, ולא נגרם לנו נזק בגוף ובנפש, חסדי ה'.

י. א. בארא פארק.

הפרות מלאים בהרבה מנפלאות הבורא, וכשאדם מתעמק בהם הוא מגיע לקרבה עצומה והרגשה של מתיקות נפלאה בקב"ה, וכל זה בחנם בלי כסף, וזה דבר שפשאדם לא מתעמק בו הוא יכול לאכול כל ימי חיו פרות וירקות נפלאים, ואינו חש מתיקות בקב"ה, ועל פן צריך תמיד להתעמק בהם ולפרש את הנפלאות ועל ידי זה לבוא לאהבת ה'.

(מתוך הספר "מתיקות עבודת ה' לילדים")

י. אירום: 053-3146602

טעם במצות, כך בביהמ"ק הלויים היו משוררים כדי להטעים ולהמתיק את כל הענין של הקרבנות. "בריתי היתה אתה השמים והשלוש" - בשמנתהגים כך בברית הלוי אזי זה עושה שלום בעם ישראל, ומביא שלמות בעם ישראל. "ואתנם לו מורא ויראני" - זה נותן לאדם מורא - יראה אמתית, לא פחד ממכות, אלא יראת הרוממות מתוך הרגשה של מתיקות המצות. "ומפני שמי נחת הוא" זה מביא הכנעה משם ה'. ומה עם הכהן? לו יש תפקיד אחר - "כי שפתי כהן ישמרו דעת" - הכהן מסביר הסברים נפלאים על עבודת הקרבנות, כמו שבארנו "ותורה" - תורת הקרבנות, "בקשו מפיחיו", ומהו התורה "כי מלאך ה' צבאות הוא" - פי באדם יש ג' דברים שדומים למלאך (הגיגה טז.), והכהן מגלה לו את זה. אבל "ואתם סרתם מן הדרך... שחתם ברית הלוי" קלמלתם פנים בתורה? - אתם מכירים פנים במשפט, ואינכם רוצים להכיר את פני ה'.

ומסים מלאכי "הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני" - הוא מרמז על השם של עצמו, אבל גם למלך המשיח, "האדון אשר אתם מבקשים" עוד יצטרכו לבקש ולהתחנן על המשיח "ומלאך הברית אשר אתם הפצים" אליהו יעיד על המשיח שהוא המלך, כי תמיד הנביא עומד ליד המלך לעזר לו ולהוכיח אותו. ואז יקריבו קרבנות קראוי - "וישב מצרף ומטהר את בני לוי וזקק אותם בזהב ובכסף" - שירת הלויים תאיר והזקק בזהב. "וערבה לה מנחת יהודה וירושלים מימי עולם ובשנים קדמוניות", פרשו חז"ל פקדוננו של הכל שהוא הקריב את הקרבן קראוי כמו שבארנו. ואת כל זה היה הלל הזקן עומד ומסביר בבית המקדש בפסוק על הקרבן, אבל הרבה מהשומעים לא רצו לשמוע כלל את דבריו, הם לא אבו לשמוע כלל את כל הענין של הקרבנות שהלל מסביר.

השופט והמלך לומדים הכל מבית המקדש.
ועל זה התורה אומרת "כי יפלא ממך דבר למשפט... ובאת אל הפהנים" - שהם מסבירים את ענין הקרבנות, והלויים הם משוררים על הקרבן, "ואל השפט" - הוא אומר "את דבר המשפט" בפעל, על פי מה שלמד "מן המקום ההוא אשר יבחר ה'". ונסמך לזה "כי תבא אל הארץ... ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים" - באמת אפשר לקיים את מצות מלך על ידי השופט כמו ששמואל הנביא אמר בשעתו כשבקשו מלך, אבל אם רוצים גם מנהיג בגשמי אזי מנינים מלך. ולפי שהמלך הוא מנהיג חיצוני, והרבה פעמים אינו כהן, לפיכך מצוים אותו "לא ירבה לו סוסים" וגו', והתורה מזהירה אותו "לבלתי רום לבבו מאחיו" - הוא צריך לקבל מאחיו, ומי זה אחיו? גם הנביאים, וגם אלו האמורים אחר כך "לפניהם הלויים כל שבט לוי" - המלך גם לומד הכל מבית המקדש.

ר' אליעזר הגדול אומר דרשה בברית של אלישע בן אבויה...
וגם אחרי שנהרב בית המקדש ולא היה קרבנות היו עוסקים בתורת הקרבנות, וכמו דאיתא בירושלמי בהגיגה, מובא בתוספות (הגיגה טו.)

שר"א ור"י לא רצו לרקד בברית של אחר, פי הם ידעו שהולך להוליד מפה אדם רשע, לפיכך הם ישבו בזווית ודרשו את התורה וכל הצבור רקד, כמו בביהמ"ק שהלויים היו משוררים והכהנים היו מסבירים את כל השירים והענינים מן התורה, ומן הנביאים ומן הפתובים, איך להודות לה', וכל ההתבוננות בחסדי ה', וכמו שנוהגים גם היום בשמחת חגגה שהצבור רוקד והתזמרת מנגנת. וכך ר"א ור"י ישבו שם ודרשו את כל פרשת תזריע "אשה פי תזריע וילדה זכר".

באמצע הדרשה מתחילים לשיר!
ומה היה הדרשה? כשאשה יולדת מיד היא נשבעת שלא תביא יותר ילדים... והתזמרת מלנה את זה בנגון. "ויביום השמיני ימול בשר ערלתו"... ושוב על זה גם היה נגון, "ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה" כדי להודות לה' על הדם הזב והטהור שזרם בקרבה... נגון. "בכל קדש לא תגע" שהרי היא נשבעה שלא תזדקק, אם פן יש לה חסר נאמנות, אם פן אסור לה לאכול בשר... נגון. "ואם נקבה תלד וטמאה שבעים" - מדוע? - "כנדתה" - פי היא עצמה נדתה על עצמה שהרי נשבעה שלא תזדקק יותר לבעלה... נגון. ואצל נקבה יש יותר ימי טהרה מזכר, פי היא צריכה להודות על עצמה, שהיא נקבה, שיש לה דמי טהרה, ולפיכך נולד לה בן בריא ושלם, שאם לא היה לה דמים נקיים לא היה נולד לה בן בריא... נגון. "ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא בבשר בן שנתו לעלה ובן יונה או תר לחטאת", חטאת על שנשבעה שלא תזדקק לבעלה, ודוקא יונה שהיא נאמנת לבעלה, והאשה הזו חטאה בכך... נגון. כך היו לומדים פעם. על כל דבר היה לוי של שירה. כמו"ש בתפארת ישראל ריש ערכין. וע"ז אמרו (מגלה לא.) כל הקורא בלא זמרה ושונה בלא נעימה עליו הפתוב אומר "וגם אני נתתי להם חקים לא טובים".

יריתא דאורייתא בדרשה...
וכך ר"א ור"ע דורשים ומנגנים נגונים על דברי תורה הללו שדרשו בפרשה הזו, על כל הלכה והלכה היה נגונים, שרו שיר על היונה שמורה על נאמנות, שבני הזוג נאמנים זה לזה. ויונה הוא מלשון יון, בלשון יון - יון זה אחד וכמוכן היה מי ששאל, וכי בתורה יש לשונות הגוים? אמר לו ר"ע ודאי שהרי כבר דרשנו (מנחות לד:) "לטוטפות" טט בכתפי שתיים פת באפריקי שתיים. כך גם פאן היונה יש לה נאמנות איתנה לבעלה, והבעל נאמן מאד לאשתו, ואם אחד מהם נעלם בן זוגו נוטל את נפשו. כל היום הבעל דוגר על הביצים ובלילה הנקבה דוגרת, לפיכך הם נקראים יון פי הם אחד, "או תור" - מלשון "ובהגיע תור אסתר" שכל אחד בתורו דוגר בקן. ולפיכך מביאים את זה לקרבן ללמד נאמנות.

הקרבנות של בני עלי...
ובני עלי לא הבינו את זה, הם הקריבו קרבנות בשביל לאכול בשר, לכן הם גם השאירו את היולדות להמתין בחוץ ולא הסבירו להם את רצון ה' לכן נענשו. אבל כשהלל הזקן היה בבית המקדש הוא היה מסביר הסברים נפלאים על כל דבר, הוא היה מסביר את הטעם הפנימי של הקרבן, שהאשה מביאה בבשר לעולה להודות לה' על עצמה ובן יונה או תור להודות על בעלה

שעליה להיות נאמנת לו. ועל זה אמר הלל אם אני פאן הכל פאן אם אני פאן מי פאן (ספד נב.). וזהו שאמרו חז"ל (ברכות לא.) שבהתנהגו היו אומרים לצדיקים 'לישרי לן מר', השורר לנו ותסביר לנו את ענין ההתנהגו, וכך היה גם פאן בברית של אלישע בן אבויה.

אבי הפן מוחה בדרשון בעקבה צא מביתי!!!...
אבל אבויה אביו של אחר לא קבל כלל את כל ההסברים, והוא התחיל לעשות מחאות על ר"א ור"ע, וכשראה שהאש מלהטט סביבותיהם, האש של הקרבנות, וכמו האש שצדקה אצל אליהו הנביא, אבל הוא לא הבין את זה. ולפיכך גם בקברו של אחר עלה עשן מקברו, ובלם היו שואלים מדוע עולה עשן מקברו? הרי הוא יחסן גדול, בנו של אבויה שהיה מגדולי ירושלים, מיד ספרו בלם, שאבן אביו היה גדול, אבל רק בעל כבוד ולא האמין בת"ח, וכשר"א ור"ע דברו בביתו דברי תורה אמתיים על הברית גער בהם ר"ל, ולפיכך גם בנו כשהיה לומד תורה היה מפרש על זה פרושי יונים ולפיכך זמר יוני לא פסק מפיו, הוא פרש כפרושו של תלמי שתרגם את התורה ליונית, ולדאבונינו פרושיהם נכנסו גם בנו יר"א ה', והרבה לומדים את התורה באפן של שקר פדואג ואחיתפל.

חסוף המור של הרך הנמול...
ולפיכך כשהיה רבי מאיר מנסה להכניס לו את הפרושים הנפלאים של ר"ע, ומחזק אותו שיש תשובה בעולם "טוב אחרית דבר מראשיתו" ור"ע היה מראה על עצמו שהוא עצמו חזק בתשובה בגיל ארבעים, אחר לא רצה לקבל את זה, וסלף את כל דברי ר"ע רבו, שאין תשובה בעולם, וכלי זכוכית שנשבר אין לו תקנה, ולא קבל את כל הדרך של ר"ע רבו, שהוא עצמו בהתחלה היה עם הארץ ואמר 'מי יתן לי ת"ח ואנשכנו בחמור', פי הוא ראה תלמידי חכמים שהם בחמור נושא ספרים, כמו אחר בעצמו אבל ברגע שר"ע ראה ת"ח אמתיים שמורידים דמעוות פנים, הוא עמד ליד הסלע וראה איך הפנים נוטפים על לב האבן שיש בו גאווה והוא קשה כאבן, אם הוא יהיה למטה למטה הפנים שזה התורה תמים את לבו, אז ר"ע חפש ת"ח פאלו, והוא אבן מצא. ואת זה הוא למד לתלמידיו, אבל אחר לא רצה לקבל את זה לפיכך גם מקברו יצא עשן.

ובכל זאת הדרשנים מתקנים את נשמתו האומללה...
ואעפ"כ לבסוף נכנס לגן עדן, מדוע? וכי תורה פזו שנגלמדה שלא לשם שמים יכולה להגן על האדם? אלא שזה בזיון לר"ע רבו שהתלמיד שלו לא יבוא לתמונו. לפיכך לבסוף בזכות ר"ע רבו נכנס לגן עדן, פי אחר היה תלמיד של ר"ע אלא שהוא היה מכ"ד אלה תלמידים שלא היו הגונים, ואחר שהיה מהם היה בזיון גדול לר"ע רבו, אבל זה בעצמו הביא אותו לשלמות, לפיכך בשביל זה בעצמו הוא נכנס לגן עדן, כמו אבשלום בן דוד, שדוד אמר עליו ז' פעמים "בני" והוציאו מז' מדורי גיהנום והכניסו לגן עדן, ומדוע? פי הוא השלים את דוד, מכך הבזיונות והרדיפות שרדף אותו מזה דוד הגיע לשלמות, לכן הוא הכניס אותו לגן עדן.

אבי שבשמים, שמע נא לקולי, והאזן לאמרתך, זבני לשוב אליך על ידי קול ועצות חכמיך הקדושים, ועזרני ברחמיך שלא יסתר קולם ודרבם ממני על ידי כל החיות הסובבות אותי, שהם התאוות והמדות הרעות שצועקים באזני הב הב...

זבני לשוב אליך על ידי החכמים שנפלו לי בנעימים שהם חוטי החבלים שהיו קושרים אותם ביום הפורים על ראשי השעירים, חוט לכן על של שם וחוט שחור על של עזאזל, וכן בפתח בית המקדש קשרו לשון של זהורית, וכן כל יהודי היה קושר בחלון הבית (ירושלמי) הלשון של זהורית וזה היה פדגל אדם למחנות בני ישראל, באות וסימן של התעוררות ומחשבה שבשעם ישראל היו נכנסים לבתיהם וכשרואים החוט האדם על חלוניהם היו הגדולים מראים לבני משפחותיהם: הביטו וראו! חוט הקשר שנתן לנו הבורא להתקשר אליו על ידי רצועות התפילין שהם צבועים בשחור כדגמת הדם של חוט השני, (הרי השחור - אדום הוא, אלא שלקה).

והיום בשנעשה תשובה, בתפלה וצדקה, התהפך החוט ללכן, שהוא כסימן לחוטי הציצית הלבן והטלית. ובעת שהשתנה מאדם ללכן, היה גון החוט דומה לתכלת, שעל ידם אנו קשורים ומחבקים אליו יתברך מפסא הכבוד. שהוא בגון תכלת כלבנת הספיר עד אלינו לעולם השפל.

וכשבבית המקדש החוטים האדמים היו מתלבנים והתקנים: 'הלפן חטאינו בשלג וכצמר', כמו שכתוב: 'לכו נא ונזכרה יאמר ה' אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו, אם יאדימו כתולע בצמר יהיו', שאפלו אם העינות נדבקו בנו והתרבו עלינו משנה לשנה ונהיו הרגל אצלנו כעסקנו שבשגרת השנה, בשלג ילבינו, שיוסר העברות ויהיו דומים בשלג שחולף מהר, ואתה מקים בנו: 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם' - אם יאדימו פתולע, שאפילו אם האדם בזוי פתולעת האדם, שמתגבר עליו דמים הרעים והעכורים ומדות הרעות שבנפשו, והוא ערום מלבשוין פתולעת.

רחם עלי ש'בצמר ילבינו' - תלבישני במלבושי צמר שהם צחים בשלג בתורה ומעשים טובים, ועוד שיתהפכו עונותינו לזכויות ולשכר, שזה חסד השלג שנהפך למים ומרוה את הארץ, ואז החוטים שהלבינו נמשכים מזהיכל בית המקדש לכל בית יהודי ומצפה בחלון הבית בכדי להתלבן גם ולהכנס. והם פחוט הערוב המחבר את כל בתי ישראל ומקשר ומחבר את קדשת הכהנים לעבודתם והלויים בדוכן בשירם ובזמרים ובכל עבודת הקרבת הקרבנות, וקרבני מנחה, נסוד היום, בכדי להתבונן בחסד המלאכה שעושה עמנו ה' בעת אכילתנו ושתייתנו, והדלקת הנרות שזה מזכיר אור פנימיות נשמתנו הדולקת בכל איברנו - במחנה בעינינו, באזנינו ובפנינו ובלבנו, כי נר ה' נשמת אדם.

והקטרת הקטרת - העשוי מעשבי נוי המרפא ריחניות המזכיר לנו את הנשימות המתוקות שאנו שואפים לתוד ראותנו תמיד ועל זה אנו מקללים "כל הנשמה תהלל יה". והחוט הלבן - מחבר - מבית המקדש לתוד חלון הבית היהודי להמשיך לשם קדשת הכהנים, וזריזותם בכל עבודה בבית המקדש.

אנא ה' כמו שהבטחתנו: "וזרקתי עליכם מים טהורים" - שמעין היוצא מבית קדשי הקדשים יגיע לפתח ההיכל ויעשה כ'חוט' (השני) של שתי, ובאולם נעשה פחוט (התכלת) של ערב וכו' ומכאן ואילך היה מתגבר ועולה עד שמגיע לפתח בית דוד ונעשה כנחל שוטף שבו רוחצין זבין וזבות נדות ויולדות לבית ישראל (יומא ע"ח).

אנא זבני להמשיך את חוט המלבן שאלבין על ידי מעשי הטובים מחלוני בביתי שאיחד את כל תפלותי ותורותי כנגד בית בית המקדש כדניאל איש החמודות שצאמר עליו "וכוין פתיחן ליה לירושלים".

ושנזכה לראות בעבודת האיש 'עתי' בעת שמוליק את השעיר לעזאזל ובדרך יהיה לו כעשר סבות מלאים מזון ומים, ואלוה אותו מסכה לסכה ואראה היאך הוא מודה ומשבח אליך על קורות ביתו ועל האכילה ושתייה, עד שיגיע למדבר בכדי לחפש אותך במקומות הנמוכים ואפלו במקום ההסתרה שבתוך ההסתרה יגלה את 'הר שעיר', וכשיגיע להר העזאזל ישמיד האיש עתי' את החיה הרעה שממנו בני עשו וזרק את השעיר - שהוא עשו איש השעיר האדומי - פחוט האדם - ויעשה אברים אברים, ובראשו יהיה קשור בלשון של זהורית, כמו שיעקב קשר את ידו בעקב עשו, שזה החבל שקשרתנו בו להשיבנו על ידו אליך ולהוציא מפי עשו את הצייד של הגרים שנטמעו אצלו - וזה אותו חבל (בר' אלעזר הקפר, יומא ס"ז). שעי' שקשרו בפתח האולם היה מלבין כשהגיע השעיר לעזאזל.

רחם עלי שאכבד בני אדם בפרט אנשים שעסוקים לתמן את מדותי הרעים ומזרזין אותי לעבודת ה', ולא אהיה באותם אלפסנדרים (המצרים) שמתוד שנתן לבבלים תלשו בשערו של האיש העתי והוסיפו חטא על פשע ואמרו לו: 'טול וצא מהר עם עונותינו, ועברו על כמה מצות בתורה, על "לא תנו איש את עמיתו", והמכנה שם לחברו - שאין לו חלק לעולם הבא, ובמקום להלבין החוט השני הלבנו את פניו של הצדיק שנושא את עונותיהם המדברה.

רבנו של עולם, שאנכה להעריך את הטוב שבכהנים והלויים והישראלים והשליחים שלהם ועל ידי כך אעריך אותך, והצבע האדם מחוט השני התלוי בחלון שהיה מורה על זעקת שבר שצועקים שלשוננו יהיה זהורית' - שיהיה פינו בתורה ובמצות פאור החמה, ואיה המלך מלכי המלכים. ואז מתגלה לנו ה' מתוד החשוד והסנה ומגלים ששם הר האלקים, וכך נכנס לבית המקדש ונאכל שם מהזבחים ומן הפסחים, ונאמר לפניו שירה חדשה, הכלויה.

ניתן לשמוע שיעורים מפי מוריני ראש הישיבה שליט"א בקול הלשון במספר 03-6171111 (אידיש),
03-6171171 (כה"ק, קו ישרי). ובאמריקה - קול הלשון של ארה"ב (באידיש ובקרווב גם באנגלית). שמעו ותחי נפשכם.
להערות ותרומות ניתן לפנות למכון "א זיסקייט אין מועדי ישראל", 052-7193031.
להצטרפות ל-6481 מנויי 'א זיסקייט' ולמכתבים למערכת: ALONLUBLIN@gmail.com או 5420247@gmail.com

תאריך: 17.11.2019 | 054-895529